

אבל **הבא**, במעשר בהמה שמבליע את הבשר בדמי העור, **מוכחא מילתא** שמכר את הבשר, שהרי העור דמיו מועטים.

אמר רבא: אם כן, דרישא וסיפא איירי בענין אחד, תקשי, הא דכתב התנא גם ברישא וגם בסיפא **"מעשר בהמה" תרי זמני** — למה לזי?

אלא אמר רבא: הכי קאמר, מעשר בהמה של יתומים, מוכרין אותו כדרכו. ואין צריך להבליע את דמי בשרו בעורו.

ומעשר בהמה דגדול ששחטו, מבליעו בעורו בחלבו בגידיו ובקרניו. ובלא הבלעה אסור.

אמר רבא: מנא אמינא לה, שמותר בגדול בהבלעה וביתומים בלא הבלעה?

דכתיב במעשר בהמה: "וזהה הוא ותמורתו יהיה קודש לא וגאל". ודרשינן: **"גאולה"** דומיא ד"תמורה". **אימתי אמרה תורה שהוא עושה תמורה**, שהבהמה שאמר שתהיה תמורת המעשר חלה עליה קדושה, היינו דוקא מחיים של המעשר, שאין דין תמורה אלא מחיים.

והוא הדין: **אימתי אמרה תורה שמעשר בהמה אינו נגאל היינו דווקא מחיים**. הא לאחר שחיטה נגאל, ומותר למכרו. ורק רבנן הוא דגזרו שאסור למכור מעשר בהמה אף לאחר שחיטה אטו שיבואו למכרו לפני שחיטה.

הלכך, דוקא דבר הנישום מחיים, שנמכר

מחיים, דהיינו הבשר, שכשהבהמה נמכרת מחיים היא נישומה לפי ערך הבשר שהוא עיקר חשיבות הבהמה, גזור רבנן לאחר שחיטה אטו לפני שחיטה.

אבל דבר שאינו נישום מחיים, שאינו נכלל לב-א בחישוב מחיר השור מחיים, כגון העור והגידין, לא גזור רבנן שאסור למכרו. הלכך שרי למכור בשרו בהבלעת דמי עורו אפילו בגדול.

וביתמי, אוקמוה רבנן אדאורייתא. דמעיקר דין תורה לאחר שחיטה מותר למכור אפילו את הבשר הלכך שרינן להו למכרו אף בלא הבלעה⁽³⁾.

ואף רב שמואל בר יצחק סבר לה להא דרבא, דלאחר שחיטה מותר למכור מעשר בהמה מדאורייתא וביתמי אוקמוה אדאורייתא.

דאמר רב שמואל בר יצחק: מניין למעשר בהמה של יתומים שמוכרים אותו כדרכו? שנאמר: "רק בכל אות נפשך תזבח ואכלת בשר, כברכת ה' אלהיך אשר נתן לך". והאי קרא בפסולי המוקדשין איירי.

איזהו דבר שאין בו ברכה מחיים, שאי אפשר ליהנות ממנו מחיים אלא לאחר שחיטה? כדכתיב "תזבח ואכלת", שהרי כל פסולי המוקדשין נהנין מהם גם מחיים שאפשר למוכרן לאחר פדייה.

הוי אומר: זה מעשר בהמה. שאסור במכירה מחיים ומכל מקום לאחר שחיטה יש בו ברכה, דהיינו, שמותר למכרו, שזו היא

3. וזה מה שתירץ רב ששת על פי ברייתא זו לדין המשנה דמוכרים בשר מעשר בהמה דאיירי